

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **D. Š.**
bytem K. 3127/5, B.
zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem
sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.6.2016, č.j. JMK 90729/2016, sp. zn. S-JMK 73250/2016/ODOS/Př,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14.6.2016, č.j. JMK 90729/2016, sp. zn. S-JMK 73250/2016/ODOS/Př, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Rosice, odboru dopravy (dále jen „prvostupňový orgán“), ze dne 4.2.2016, č.j. MR-S 12714/14-ODO KOC/5, sp. zn. MR-S 12714/14-ODO KOC. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení i uvedeného prvostupňového rozhodnutí.

2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo rozhodnuto o správním deliktu provozovatele vozidla podle
§ 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), v tehdy platném znění, kterého se měl žalobce dopustit tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Podle prvostupňového orgánu byla dne 31.8.2014 v 22:12 hodin na ulici Brněnská 384 v obci Rosice automatickým technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích zadokumentována jízda motorového vozidla RZ „X“, jehož je žalobce provozovatelem, přičemž nezjištěný řidič v rozporu s § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu řídil předmětné vozidlo rychlostí 64 km/h (po odečtu tolerance 3 km/h) v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, čímž byly naplněny znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu. Za toto jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč, společně s povinností uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

I. Shrnutí žalobní argumentace

3. Žalobce namítá, že prvostupňový orgán nesprávně aplikoval § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), namísto § 66 odst. 1 písm. c) tohoto zákona, neboť pachatel přestupku již zemřel. Pokud by prvostupňový orgán dospěl k závěru, že tvrzení provozovatele vozidla stran totožnosti řidiče není pravdivé, pak měl povinnost proti němu zahájit řízení o deliktu dle § 125c odst. 2 zákona o silničním provozu pro porušení § 10 odst. 1 písm. d) tohoto zákona.
4. Žalobce dále namítá, že pokud prvostupňový orgán uvedl, že osoba řidiče je mu známa i z jiného řízení a byla uvedena účelově, tak byl povinen uvést, z jaké konkrétní činnosti jsou mu tyto skutečnosti známy. Prvostupňový orgán na tyto skutečnosti neupozornil žalobce před zahájením řízení; žalobce tak byl zkrácen na svém právu na řádnou obhajobu, neboť s údajnými závěry prvostupňového orgánu nemohl nijak polemizovat.
5. Žalobce dále namítá, že správní delikt provozovatele vozidla je již promlčen. Správní delikt musí vykazovat znaky přestupku, přičemž po jednom roce od spáchání je přestupek neprojednatelný. Dále žalobce uvádí, že žalovaný v napadeném rozhodnutí odkazuje na § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu ve znění, které nebylo v době spáchání správního deliktu provozovatele vozidla účinné.
6. Podle žalobce bylo v dané věci měřeno zařízením Ramer 10T, u něhož prvostupňový orgán neprokázal, že by bylo používáno bez lidské obsluhy. Podle žalobce předmětné zařízení není užíváno bez lidské obsluhy. Zatímco u skutečně stacionárního radaru je vyloučena jeho chybovost v důsledku pochybení obsluhy, v případě měření rychloměrem Ramer 10T jej obsluha nastavuje, ustavuje do správné polohy, vybírá měřící stanoviště apod., a riziko chybovosti je tak velké a nejde tedy o zařízení používané bez lidské obsluhy. Žalobce navrhuje provedení důkazu návodem k předmětnému měřidlu. Podle žalobce strážníkům nic nebránilo v tom, aby vozidlo zastavili a postihli za protiprávní jednání přímo řidiče.

7. Žalobce dále namítá, že vydání prvostupňového rozhodnutí nepředcházelo nařízení ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za jeho osobní účasti, čímž byl žalobce zkrácen na svých právech dle čl. 6 odst. 1 a 3 písm. c) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i dle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.
8. Žalobce dále namítá, že řidič vozidla se přestupku nedopustil, neboť v místě, kde bylo vozidlo změřeno, je nejvyšší povolená rychlost stanovena na 70 km/h. Pokud by prvostupňový orgán nařídil ve věci ústní jednání, tato skutečnost by při něm byla uvedena.
9. Podle žalobce je povinnost stanovena v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Odpovědnost provozovatele vozidla za jednání řidiče je v rozporu se zásadou presumpce neviny.
10. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí i rozhodnutí prvostupňové zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

II. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

11. Žalovaný ve svém vyjádření nesouhlasí se žalobou, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Věcně setrává na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí.
12. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení věci

13. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
14. Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného a bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s. dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.
15. Žalobce namítá, že žalovaný nesprávně aplikoval § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích namísto § 66 odst. 1 písm. c) tohoto zákona a že prvostupňový orgán nebyl oprávněn zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.
16. Podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích správní orgán, aniž řízení zahájí, věc odloží, jestliže osoba podezřelá z přestupku zemřela před zahájením řízení.
17. Podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích správní orgán věc dále odloží, jestliže nezjistí do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
18. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu právnická nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
19. Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění

pachatele přestupku a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno. Možnost odložení věci v souladu s § 66 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích tedy dotčené ustanovení zákona o silničním provozu nepředpokládá.

20. Ze správního spisu vyplývá, že ve výzvě provozovateli vozidla ze dne 29.9.2014, č.j. MR-C 12714/14-ODO, sp. zn. MURSX00A0YTI, byl žalobce poučen o tom, že má právo namísto zaplacení určené částky písemně oznámit správnímu orgánu totožnost řidiče, který v inkriminovaném čase skutečně řídil jím provozované vozidlo s tím, že sdělení totožnosti řidiče se dle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu posuzuje jako podání vysvětlení. Žalobce prostřednictvím zmocněnce, společnosti FLEET Control, s.r.o., v písemnosti „Vyjádření k řízení“, doručené prvostupňovému orgánu dne 20.1.2015, uvedl, že „v době uvedené ve výzvě měl vozidlo k užívání a řídil jej pan M. S., nar. „X“, bytem Š. 139, Z.“.
21. I zdejšímu soudu z jeho úřední činnosti i z rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu známo, že zmocněnec žalobce ve správním řízení využívá účelových procesních obstrukcí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3.5.2017, č.j. 3 As 61/2016-44). Jednou z procesních obstrukcí využívaných zmocněncem žalobce je, že je zmocněncem jako řidič označena osoba, která v mezidobí mezi spácháním správního deliktu a jeho pravomocným projednáním zemřela (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.6.2016, č.j. 6 As 73/2016- 40, rozsudek zdejšího soudu ze dne 16.4.2018, č.j. 62 A 171/2016-41).
22. Samotné tvrzení provozovatele vozidla v rámci podání vysvětlení spočívající v označení osoby, která v předmětné době vozidlo údajně řídila, bez dalšího neodůvodňuje zahájení přestupkového řízení proti takto určené osobě, nýbrž může pouze odůvodňovat předvolání údajného řidiče k podání vysvětlení. K tomu, aby mohla být určitá osoba považována za podezřelou ze spáchání přestupku, musí přistoupit další okolnosti, z nichž by bylo lze dovodit podezření, že tato osoba skutečně měla v rozhodnou dobu automobil v užívání a přestupek s ním spáchala. V daném případě však žádné takové okolnosti žalobce neindikoval a pana M. S., kterého žalobce bez dalšího označil, tak nemohl prvostupňový orgán považovat za osobu podezřelou z přestupku. Na danou situaci tedy nelze aplikovat § 66 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, dle něhož je správní orgán povinen věc odložit, zemřela-li osoba podezřelá z přestupku před zahájením řízení, jak tvrdí žalobce, nýbrž § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích, jak tomu bylo v posuzovaném případě.
23. V daném případě správním spisem prochází protokol o lustraci osoby ze dne 21.1.2015, z něhož je zřejmé, že žalobcem označený M. S. dne ... zemřel. Jak upozornil prvostupňový orgán, zmocněnec žalobce, společnost FLEET Control, s.r.o., sděluje opakovaně jako řidiče stejnou osobu, která v době po spáchání přestupku a současně před odesláním sdělení o osobě řidiče zemřela. Prvostupňový orgán přitom v této souvislosti odkázal na spisové značky jiných správních řízení vedených u prvostupňového orgánu. Předmětná skutečnost vyplývá též z tabulky, která je součástí správního spisu a na kterou prvostupňový orgán také odkázal. Dále prvostupňový orgán odkázal na žádost Policie ČR, jejíž kopie je součástí správního spisu (písemnost „Žádost o zaslání písemností - FLEET Control, s.r.o.“ ze dne 17.10.2014, č.j. KRPE-76462-43/ČJ-2014-170066) a z níž vyplývá, že Policie ČR prováděla šetření ve věci možného spáchání trestného činu dle § 180 trestního zákoníku,

neboť bylo zjištěno, že společnost FLEET Control, s.r.o. zastupuje provozovatele vozidla při projednávání správních deliktů i jinými správními orgány, přičemž za přestupce označuje zemřelé osoby. Prvostupňový orgán tedy uvedl, z jaké činnosti je mu skutečnost, že osoba řidiče je uváděna účelově, známa, a nelze tak přisvědčit námitce, že žalobce byl zkrácen na svém právu na řádnou obhajobu, neboť s uvedenými závěry nemohl nijak polemizovat; žalobce měl možnost předmětná zjištění zpochybnit již v rámci správního řízení, což neučinil.

24. Žalobce vyjma obecného tvrzení o osobě řidiče prostřednictvím zmocněnce nepředložil důkaz, který by jeho tvrzení o osobě řidiče prokazoval. Namítá-li žalobce, že postup prvostupňového správního orgánu mu znemožnil předložit důkazy na podporu svých tvrzení o řidiči vozidla, pak nic nebránilo žalobci, aby tyto důkazy přiložil k žalobě či v rámci odvolacího řízení před žalovaným. Za této situace postupoval prvostupňový orgán správně, jestliže v souladu s § 66 odst. 3 písm. g) přestupkového zákona věc odložil, aniž by žalobce vyzýval ke sdělení totožnosti osoby řidiče.
25. Namítá-li žalobce, že prvostupňový orgán měl zahájit řízení dle § 10 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, pak ani k této námitce neshledává soud žalobu důvodnou. Dle § 10 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu nesmí provozovatel vozidla přikázat nebo svěřit samostatné řízení vozidla osobě, o které nezná údaje potřebné k určení její totožnosti. Žalobce (jeho zmocněnec) za řidiče v podání ze dne 20.1.2015 označil M. S. To, že osoba řidiče byla označena účelově, nijak neindikuje, že by žalobce neznal identitu řidiče vozidla. Pak podle zdejšího soudu prvostupňový orgán postupoval správně, jestliže nezahájil správní řízení pro porušení § 10 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu.
26. Pokud žalobce namítá, že správní delikt byl již promlčen, tak k tomu soud uvádí, že ze správního spisu plyne, že ke spáchání správního deliktu mělo dojít dne 31.8.2014. Novela zákona o silničním provozu (zákon č. 230/2014 Sb.), kterou byla délka prekluzivní lhůty (§ 125e odst. 5) u správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu teprve výslovně upravena, nabyla účinnosti až dne 7.11.2014, tj. po spáchání správního deliktu. Nově odpovědnost fyzické osoby – provozovatele vozidla za správní delikt dle § 125f zákona o silničním provozu zanikla, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán (§ 125e odst. 3 a odst. 5 zákona o silničním provozu). Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24.5.2017, č.j. 3 As 114/2016-46, plyne, že novelizace zákona o silničním provozu dopadá také na správní delikty provozovatele vozidla, které byly spáchány před účinností novely zákona o silničním provozu (7.11.2014). Navíc i před novelizací zákona o silničním provozu, kterou byla délka prekluzivní lhůty u správního deliktu provozovatele výslovně upravena, se na tuto prekluzivní lhůtu ustanovení § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu vztahovalo (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2.10.2017, č.j. 3 As 266/2016-28). Podle zdejšího soudu pokud tedy žalovaný v napadeném rozhodnutí odkazoval na § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu, ve znění, které v rozhodné době nebylo účinné, tak tato skutečnost nemá za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.
27. Napadené rozhodnutí bylo vypraveno dne 15.6.2016 a téhož dne nabylo právní moci. Je tak zřejmé, že ve věci bylo rozhodnuto do 4 let ode dne, kdy byl správní delikt spáchán. Správní řízení bylo zahájeno dne 14.7.2015, kdy byl žalobci (jeho zmocněnci) doručen příkaz o uložení pokuty provozovateli vozidla ze dne 7.7.2015, č.j. MR-S 12714/14-ODO

KOC/5. Podmínka zahájení řízení do 2 let ode dne, kdy se prvostupňový orgán o spáchání správního deliktu dozvěděl, byla tedy také splněna.

28. Zdejší soud nepřehlédl, že dne 1.7.2017 nabyl účinnosti zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „nový přestupkový zákon“). Podle § 112 odst. 2 nového přestupkového zákona se ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Nový přestupkový zákon tedy na posouzení zániku odpovědnosti žalobce za správní delikty v nyní posuzované věci nic nemění. Řízení o správním deliktu má trestní charakter, a proto je nutné zohledňovat základní zásady trestního práva. Stěžejní trestní zásadou je pravidlo, že odpovědnost za trestný čin se posuzuje podle zákona účinného v době spáchání trestného činu; pozdější právní úpravy lze použít pouze tehdy, je-li to pro pachatele příznivější. Tuto zásadu převzal také nový přestupkový zákon v § 2 odst. 1. Zdejší soud proto musel posoudit, zda v souvislosti s novou kodifikací procesního přestupkového práva, kam lze nově zařadit také institut správního deliktu (nově přestupku) provozovatele vozidla, nenabyla účinnosti právní úprava pro žalobce příznivější. Byť novelizací § 125f zákona o silničním provozu zákonem č. 183/2017 Sb. došlo ke změně terminologie, podle přesvědčení zdejšího soudu ke změně zákona ve prospěch žalobce nedošlo. Zdejší soud tedy v nyní posuzované věci vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného podle § 75 odst. 1 s.r.s (při zohlednění trestního charakteru věci).
29. Žalobce dále namítá, že nebylo prokázáno, že by měřicí zařízení Ramer 10T bylo používáno bez lidské obsluhy, přičemž podle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu nese provozovatel vozidla odpovědnost za správní delikt pouze tehdy, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy.
30. Podle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud bylo porušení pravidel zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání. Pod pojem „automatizovaný technický prostředek“ lze zahrnout technické prostředky trvale nainstalované a zpravidla pevně zabudované na určitém místě, které nevyžadují přítomnost obsluhujícího personálu. Takové zařízení je obsluhou pouze umístěno, nainstalováno, případně spuštěno, avšak samotné měření již probíhá automaticky bez toho, aby obsluha takové zařízení ovládala. Z „Doplnění oznámení o přestupku“ ze dne 5.8.2015 je zřejmé, že měření rychlosti vozidla bylo prováděno v automatizovaném režimu. Správním spisem prochází listina č.j. KRPB-10685-2/Čj-2009-060307 „Schválení úseků pro měření rychlosti MP Rosice“ ze dne 17.3.2009 vyhotovená Policií České republiky dle § 79a zákona o silničním provozu. Z listiny je zřejmé, že Policie České republiky podle § 79a zákona o silničním provozu určila Městské policii Rosice za místo k měření rychlosti mimo jiné část ulice Brněnská v Rosicích. Z ověřovacího listu č. 122/14, zdejšímu soudu vyplývá, že silniční radarový rychloměr RAMER 10T „...byl jako stanovené měřidlo ověřen a lze jej používat k měření rychlosti za

dodržování Návodu k obsluze...“. To, že rychlost vozidla provozovaného žalobcem byla změřena v automatickém režimu, vyplývá z bodu 2.6 ověřovacího listu č. 122/14; silniční radarový rychloměr na ulici Brněnská byl dle ověřovacího listu umístěn ve skříni (výrobní číslo skříně 14/0274). Už z toho je podle zdejšího soudu zřejmé, že se jedná o zařízení bez lidské obsluhy, které není nutné před každým měřením nastavit, ustavit do správné polohy či zvolit pro něj vhodné měřicí stanoviště, jak namítá žalobce. Za této situace zdejší soud nepovažoval za nutné provádět důkaz žalobcem předloženým návodem k předmětnému měřidlu.

31. Pokud žalobce s odkazem na § 79a zákona o silničním provozu upozorňuje, že účelem provádění bezpečnostních opatření spočívajících v měření rychlosti vozidel musí být snaha o zvýšení bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, tak k tomu soud uvádí, že v daném případě nemá pochyb o tom, že účel měření rychlosti byl naplněn, a to s ohledem na skutečnost, že rychlost byla měřena v zastavěném území obce. Kontrola dodržování nejvyšší povolení rychlosti působí preventivně tak, že odrazuje řidiče od překračování nejvyšší povolené rychlosti, čímž napomáhá zvyšování bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10.12.2014, č.j. 9 As 80/2014-37). Jak k tomu dále upozornil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8.3.2018, č.j. 4 As 152/2017-30, „...zákonná úprava neznámá, že by bylo nutné jakkoliv konkrétně dokazovat či kvantifikovat, že měření v daném případě přispělo ke zvýšení bezpečnosti silničního provozu...Smyslem citovaného ustanovení je prakticky vyloučit „šikanu“ při měření rychlosti, tedy, aby policie prováděla měření v místě, kde je to pro bezpečnost silničního provozu bezvýznamné.“.
32. Žalobce namítá, že prvostupňový orgán pochybil, pokud ve věci nenařídil ústní jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za osobní účasti žalobce. S tímto názorem žalobce se zdejší soud nemůže ztotožnit. V posuzovaném případě se jedná o řízení o správním deliktu, které není vedeno podle zákona o přestupcích, nýbrž podle správního řádu. V souladu s § 49 odst. 1 správního řádu má správní orgán povinnost nařídít ústní jednání v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, je-li to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. Správní řád tedy v případech, kdy nevyžaduje obligatorní konání ústního jednání, ponechává správním orgánům prostor k úvaze, zda je ústní jednání nezbytné ke splnění účelu řízení a k uplatnění práv účastníků řízení.
33. V posuzovaném případě vycházel prvostupňový orgán z doplnění oznámení o přestupku a záznamu o měření s fotodokumentací. Prvostupňový orgán tak disponoval dostatkem podkladů k tomu, aby mohl bez důvodných pochybností zahájit řízení o správním deliktu. Ani v průběhu řízení nebylo nezbytné k dosažení jeho účelu a uplatnění práv žalobce nařizovat ústní jednání ani provádět další dokazování. S ohledem na výše uvedené zdejší soud nesdílí názor žalobce, že došlo k porušení čl. 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Jak již dříve vyslovil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22.10.2015, č.j. 8 As 110/2015-46, „soulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Evropské úmluvy je třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Nedostatky správního řízení z pohledu záruk stanovených čl. 6 Evropské úmluvy nemají za následek rozpor s Evropskou úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, Öztürk proti SRN, stížnost č. 8544/79, odst. 56). Nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu Evropské úmluvy zhojil § 51 s. ř. s., podle

kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (byť implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání“.

34. V posuzované věci pak zástupce žalobce v podané žalobě výslovně uvádí, že souhlasí s rozhodnutím správního soudu bez jednání. Lze tak mít za to, že žalobcovu výslovnému souhlasu s prolomením zásady ústnosti soudního řízení odpovídá jeho obecné srozumění se skutkovým stavem věci. Pokud se však žalobce domnívá, že mu bylo upřeno právo vyjádřit se k projednávané věci, nic mu nebránilo, aby vznesl námitku, případně uplatnil návrh na provedení dokazování v průběhu samotného správního řízení.
35. Pokud žalobce namítá, že citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.10.2015, č.j. 8 As 110/2015-46, byl překonán rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 7.1.2016, č.j. 9 As 139/2015, tak zdejší soud žalobci zapravdu nedává. Z předmětného rozsudku ze dne 7.1.2016, č.j. 9 As 139/2015, vyplývá, že „*Správní řád v případech, kdy nevyžaduje obligatorní konání ústního jednání, ponechává správním orgánům prostor k úvaze, zda je ústní jednání nezbytné ke splnění účelu řízení a k uplatnění práv účastníků řízení. Prostor pro takovou úvahu však není dán při dokazování, neboť požadavek, aby při dokazování byla účastníkům řízení přítomnost umožněna, vyplývá dle soudu přímo z § 51 odst. 2 správního řádu... Správní řád předpokládá možnost rozhodovat meritorně bez nařízení ústního jednání, stejně jako možnost provést důkaz listinou mimo ústní jednání, nicméně k takovému postupu, jak je výše uvedeno, stanovuje určité podmínky. Především by měli být účastníci řízení o záměru správního orgánu provést důkaz listinou mimo ústní jednání včas vyrozuměni (§ 51 odst. 2 správního řádu) a dále by o tom měl být sepsán protokol (§ 18 odst. 1 téhož zákona).*“. Zdejší soud dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.5.2017, č.j. 3 As 114/2016-46, podle něhož „*V rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, který citoval i krajský soud, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v řízení o správním deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu, nemusí správní orgán nařídít ústní jednání vždy, ale jen tehdy, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků (§ 49 odst. 1 správního řádu). Ve své následné judikatuře se Nejvyšší správní soud závěrů obsažených v citovaném rozsudku přidržel (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16.3.2016, 4 As 234/2016 č.j. 1 As 277/2015-33 a č.j. 1 As 166/2015-29, dále ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 7/2016-30, ze dne 6. 4. 2016, č.j. 3 As 260/2015-58, ze dne 7.4.2016, č.j. 5 As 122/2015-18, ze dne 24.8.2016, č.j. 2 As 85/2016-33, ze dne 20.9.2016, č.j. 6 As 239/2015-31, a mnohé další). K případným odlišnostem v závěrech soudu tak patrně mohlo dojít až v návaznosti na různé skutkové okolnosti řešených případů, z nichž v konkrétním případě mohla vyplynout případná nezbytnost v té které věci ústní jednání nařídít, byť ve většině případů taková potřeba nenastává...Jak ostatně Nejvyšší správní soud uzavřel v rozsudku ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 33/2016-53, důkaz listinou je specifický v tom, že účastník může zpochybňovat toliko správnost nebo pravost listiny, jejíž obsah je neměnný. Nachází-li se taková listina po celou dobu řízení ve spisu a účastník řízení se s ní může seznámit, nejde při provedení důkazu listinou mimo jednání bez toho, aby o tom byl vyhotoven protokol, o vadu, která by mohla ovlivnit zákonnost řízení ani následného rozhodnutí, neboť účastníkovi řízení nic nebrání ji jakkoli konfrontovat kdykoli v průběhu řízení...“.*
36. V daném případě bylo deliktní jednání prokázáno listinami, které jsou obsaženy ve správním spise. Žalobce měl přitom možnost se se všemi rozhodnými skutečnostmi seznámit a k věci se vyjádřit, o čemž byl poučen. Žalobce byl v písemnosti ze dne 5.10.2015, č.j. MR-S 12714/14-ODO KOC/10, vyrozuměn o tom, že ve věci byl na základě žalobcova odporu zrušen příkaz vydaný podle § 150 správního řádu, a proto je podle § 150

odst. 3 správního řádu pokračováno v řízení. Dále byl v této písemnosti podle § 51 odst. 2 správního řádu vyrozuměn o tom, že ve věci budou prováděny důkazy mimo ústní jednání (listinami obsaženými ve spise), přičemž žalobce má možnost se provádění dokazování účastnit a vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Důkazy listinami byly provedeny dne 5.11.2015, jak vyplývá ze záznamu o provedení důkazů č.j. MR-S 12714/14-ODO KOC/11.

37. Pokud žalobce namítá, že řidič vozidla se nedopustil přestupku, neboť v místě, kde bylo vozidlo změřeno, je nejvyšší povolená rychlost stanovena na 70 km/h, tak tu žalobce vyjma obecného tvrzení nenavrhuje provedení důkazu, kterým by bylo prokázáno, že na měřeném místě byla místní úpravou provozu na pozemních komunikacích stanovena nejvyšší dovolená rychlost 70 km/h. Předmětnou námitku žalobce neuplatnil v rámci správního řízení, přičemž možnost tak učinit měl, bez ohledu na to, že ve věci nebylo nařízeno ústní jednání. Ani ze správního spisu neplyne, že by na měřeném úseku byla stanovena nejvyšší povolená rychlost 70 km/h. Jde tudíž o námitku účelovou.
38. Co se týká námitky protiústavnosti skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla, především povinnosti stanovené v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, tak přestože je zákonodárcem zvolená objektivní odpovědnost provozovatele vozidla s možností liberace v tuzemském právním řádu (u fyzické osoby) neobvyklá, není nepřijatelná či protiústavní (nález Ústavního soudu ze dne 16.5.2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16).
39. Zdejší soud tak má za to, že žalovaný aplikoval správný právní předpis, v jeho mezích správnou právní normu, přitom pochybení, jež by mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, se nedopustil ani při její aplikaci na zjištěný skutkový stav. Zdejší soud tak neshledal žalobu důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

40. O nákladech účastníků řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení; to by náleželo procesně úspěšnému účastníkovi, kterým byl žalovaný. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 7. listopadu 2018

David Raus, v.r.
předseda senátu